

การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล

The Development of English Learning System for Skills in the Digital Age

¹ศุภกร ณ พิกุล และ พระมหาประสิทธิ์ เนตรรังษี
Supakorn Napikul and Phramaha Prasit Natrangsi

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์เชียงราย
Mahachulalongkornvidyalaya University, Chiang Rai Buddhist College, Thailand.
E-mail: ¹supakorn.na@mcu.ac.th

Received February 21, 2023; Revised April 10, 2023; Accepted April 19, 2023

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ 2) เพื่อสำรวจปัจจัยเกี่ยวกับระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ 3) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำแห่งยุคดิจิทัล งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีกลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสังเกต และแบบสอบถาม ผลวิจัยพบว่า การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ด้วยสื่อสังคมออนไลน์เป็นช่องทางหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากปัจจุบันได้มีการนำเอาสื่อสังคมออนไลน์มาประยุกต์ใช้เพื่องานด้านการศึกษาทุกระดับอย่างแพร่หลาย อำนวยความสะดวกให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา ไร้ขีดจำกัดทั้งเวลาและสถานที่ ส่งเสริมการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล มีรูปแบบและเป้าหมาย ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และฝึกทักษะด้านภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เป็นผลให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ประสิทธิภาพของการศึกษาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น ผู้สอนควรคำนึงถึงการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลที่เข้ามามีบทบาทในปัจจุบันนี้

คำสำคัญ : ระบบนิเวศการเรียนรู้; วิชาภาษาอังกฤษ; ทักษะแห่งยุคดิจิทัล

Abstract

This article aimed 1) to study the problem of English learning ecosystem of elementary school students of Ban Sop Kham School, 2) to explore factors related to the English learning ecosystem of elementary school students of Ban Sop Kham School and 3) To propose guidelines for developing an English learning ecosystem for elementary school students of Ban Sop Kham School in the digital age. This research was qualitative research. There were 20 students in grades 1-6 who were interested in improving their English. The instruments used in the research consisted

of an observation form, a questionnaire, and a questionnaire. The research found that the development of social media learning ecosystem is one channel that promotes good relationship between teachers and learners. Because nowadays social media has been widely applied for all levels of education as it facilitates the exchange of information between teachers and students for learning at all times. There is no limitation of time and place to promote teaching and learning in the digital age as there are patterns and goals that aims to enable learners to learn and practice English skills on their ways. As a result, learners have a more diverse and effective learning in order to improve the efficiency of students' English education. In addition, instructors should consider the development of the English language learning ecosystem for the skills of the digital age that play a big role today.

Keywords: English Learning System; English Language; Digital Skills

บทนำ

ในปัจจุบันวิธีการเรียนรู้ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าขององค์ความรู้และวิทยาการสมัยใหม่ การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสังคมในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ตลอดจนพัฒนาการของระบบเศรษฐกิจที่ใช้ความรู้เป็นฐาน (Knowledge-based Economy) ทำให้เกิดความต้องการการเรียนรู้อย่างกว้างขวางในแทบทุกกิจกรรมของสังคมวิธีการเรียนรู้ของคนจึงขยายขอบเขตจากการศึกษาในระบบ ไปสู่การเรียนรู้จากการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยทำให้เกิดกิจกรรมการศึกษาและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย พร้อมกับการพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศได้ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว นั้น ทำให้รูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานส่งผลต่อยุทธศาสตร์ของการเรียนการสอนทั้งในรูปแบบทั้งการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ช่วยเพิ่มสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ทำนายและเชื่อมความสัมพันธ์ของการมีส่วนร่วมในการศึกษาโดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา (ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน, 2564)

ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาสื่อกลางที่นิยมใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง รวมทั้งเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการค้นหาข้อมูลต่างๆทั่วโลก ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ให้เข้าใจและการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบทนั้นๆ ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาทางการ จึงขาดการนำภาษาอังกฤษมาใช้ ประชาชนทั่วไปจึงไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ในปัจจุบันนั้นการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นเพราะต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารทั่วโลก (วิหวิณทร์ ประสงค์ และ คณะ, 2565) ทั้งการสนทนาทั่วไป การค้าขาย หรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบปัญหาต่างๆมากมาย ทั้งวิธีการวางรูปประโยคหรือการใช้คำต่างๆมาผสมกันก็เป็นการยากที่จะศึกษาได้ชำนาญ แต่เพื่อต้องการที่จะพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้ง่าย ผู้วิจัยเล็งเห็นปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาที่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เนื่องจากไม่มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เรียนเพียงเพื่อผ่านไปเท่านั้น มิได้เพิ่มเติมความรู้ ที่จะพัฒนาทักษะของตนเองให้ยิ่งขึ้นไป

การค้นหาวิธีที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาที่มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น จึงได้ทำวิจัยในการสร้างระบบนิเวศทางการศึกษา ในโลกใบนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ต่างมีความสัมพันธ์กันทั้งสิ้น และมีผลเกี่ยวเนื่องต่อกันและกันอย่างมีนัยยะ ยกตัวอย่างหนึ่งที่ถูกอ้างถึงอย่างเนื่อง คือ การอพยพของนกที่มีการอพยพจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเป็นประจำทุกปี ระหว่างพื้นที่สร้างรังวางไข่กับพื้นที่ที่เป็นแหล่งอาหารในช่วงนอกฤดู

ผสมพันธุ์หรือฤดูหนาว สาเหตุที่นกต้องอพยพ เนื่องจากในช่วงฤดูหนาวอุณหภูมิของซีกโลกเหนือลดต่ำลง น้ำกลายเป็นน้ำแข็ง พืชหยุดการเจริญเติบโต อาหารลดน้อยลงและสภาพที่อยู่อาศัยไม่เหมาะสม จึงทำให้นกอพยพลงมายังซีกโลกทางใต้ที่มีแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์กว่า และอาศัยอยู่ทางซีกโลกใต้ชั่วคราวจนถึงฤดูร้อนก็จะอพยพกลับถิ่นฐานเดิมรูปแบบการอพยพนี้เป็นแบบเบี่ยงต้นสำหรับอธิบายถึงรูปแบบของ “ระบบนิเวศ”

จากกรณีดังกล่าวจึงได้ถูกนำมาพิจารณาสร้างแบบจำลองพื้นที่สำหรับการเรียนรู้ เพื่อใช้ในรูปแบบการเรียนการสอน ภายใต้ขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างอย่างหนึ่ง อย่างหลีกเลี่ยงมิได้ การสร้างพื้นที่จะเป็นวงจรและวัฏจักรที่เกี่ยวข้องกันไปทั้งระบบระบบนิเวศการเรียนรู้ (Learning Ecosystem) จึงเป็นสาระสำคัญอย่างยิ่งเพื่อที่จะสร้างเสริมประสบการณ์ ความรู้ และความเข้าใจให้กับผู้เรียน จนกระทั่งสามารถให้ผลลัพธ์ที่ตรงตามเป้าประสงค์ของผู้ออกแบบและผู้เรียน การสร้างระบบนิเวศการเรียนรู้ต้องมีการเรียนรู้แบบ E-learning โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกยุคปัจจุบันนี้ ผู้เรียนนั้นสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้จากทุกสถานที่และทุกเวลา การส่งเสริมการใช้อุปกรณ์ด้านอิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาตามที่คุณเรียนนั้นสนใจ และเป็นการปรับปรุงวิธีการสื่อสารที่ทันสมัยมากขึ้น (Phumphongkhochasorn et al., 2022) การสร้างระบบนิเวศการเรียนรู้แบบใหม่เพื่อให้สามารถใช้ในโลกแห่งดิจิทัลจึงอาจจะเป็นทางออกสำคัญที่สามารถสร้างได้ในตอนนี้ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเผชิญหน้ากับภาวะเศรษฐกิจ และสามารถรับมือกับยุคอนาคตที่จะมาถึง

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตพื้นที่ข้อมูลคือโรงเรียนบ้านสบคำ เนื่องจากว่าโรงเรียนบ้านสบคำนั้นเป็นสถานศึกษาเริ่มต้นของผู้วิจัยตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษา เป็นสถานที่ปูพื้นฐานด้านการเรียนของผู้วิจัย เพราะว่าผู้วิจัยนั้นได้เล่าเรียนศึกษาและมีโอกาสได้เข้าไปให้ความรู้ในโรงเรียนบ้านสบคำ จึงได้เล็งเห็นปัญหาสำคัญด้านระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้วิจัยคาดว่าจะมีสิ่งใดบ้างที่จะกระตุ้นนักเรียนให้มีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย รู้สึกสนุกในเวลาเรียนภาษาอังกฤษและรอคอยอย่างตื่นเต้นดีใจเมื่อจะได้เรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้วิจัยคิดว่าหากผลการวิจัยในเรื่องนี้มีประโยชน์และสัมฤทธิ์ผล งานวิจัยชิ้นนี้สามารถเป็นแนวทางในการเรียนรู้หรือการสอนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถเผยแพร่งานวิจัยนี้เป็นสาธารณะประโยชน์สำหรับผู้มีความสนใจหรือมีความคิดเห็นแบบเดียวกันกับผู้วิจัย หรือว่าสามารถต่อยอดงานวิจัยนี้ได้ก็จะเป็นประโยชน์อย่างสำหรับนักเรียนนักศึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ
2. เพื่อสำรวจปัจจัยเกี่ยวกับระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ
3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำแห่งยุคดิจิทัล

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการ ดังนี้

ประชากร

ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มประชากรโดยการสุ่มเลือกกลุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีความสนใจด้านภาษาอังกฤษ โรงเรียนบ้านสบคำ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย จำนวน 20 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ผู้วิจัยได้ใช้แบบสังเกต แบบสำรวจและแบบสอบถาม เกี่ยวกับการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลและแรงจูงใจในการใช้สื่อออนไลน์ในการพัฒนาภาษาอังกฤษในอนาคต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนบ้านสบคำ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย โดยผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปในเกี่ยวกับทักษะแห่งยุคดิจิทัล ในชีวิตประจำวัน จำแนกประเภทตามอุปกรณ์ ประเภทของสื่อออนไลน์ วัตถุประสงค์การใช้สื่อออนไลน์ ปริมาณและช่วงเวลา และความรู้ในการใช้สื่อออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะแห่งยุคดิจิทัล ในการใช้สื่อออนไลน์พัฒนาภาษาอังกฤษ จำแนกประเภทตามรูปแบบในการพัฒนาภาษาอังกฤษ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามข้อเสนอแนะแนวทางเกี่ยวกับทักษะแห่งยุคดิจิทัลในการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีดังนี้

1. ประสานงานไปยังผู้บริหารและครูโรงเรียนบ้านสบคำ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย
2. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้ข้อมูลเรื่อง การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ที่ได้จากการลงพื้นที่สำรวจ(Field Trip) และรวบรวมข้อมูลจากการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ใช้วิธีการวิเคราะห์เอกสารเนื้อหา (Content Analysis) นำเสนอข้อมูลด้วยวิธีการพรรณนา และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ (Interview) โดยนำข้อมูลมาเรียบเรียงและจำแนกอย่างเป็นระบบ จากนั้นนำมาตีความหมาย เชื่อมโยงความสัมพันธ์และสร้างข้อสรุปจากข้อมูลต่างๆ ที่รวบรวมได้ โดยทำไปพร้อมๆ กับการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งนี้เพื่อจะได้ศึกษาประเด็นต่างได้ลึกซึ้ง เมื่อประเด็นใดวิเคราะห์แล้วไม่มีความชัดเจนก็จะตามไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆ เหล่านั้น เพื่อตอบคำถามหลักตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหากระบวนนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลจากการศึกษาจากแบบสังเกตตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ดังนี้

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับพฤติกรรม			
		3	2	1	0
ความสนใจ					
1	สนใจฟัง	3	4	5	8
2	มีการซักถาม	4	3	8	5
3	พร้อมที่จะเรียนเมื่อครูเข้าสอน	2	5	7	6
ความตั้งใจ					
4	ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย	5	2	6	7
5	ทำงานเป็นระเบียบ	2	8	5	5
6	เล่นหรือส่งเสียงดังในห้องเรียน	3	5	4	8
ความรับผิดชอบในการเรียน					
7	ทำแบบฝึกหัด/งานที่ได้รับมอบหมาย	3	3	7	7
8	ทำงานส่งทันเวลา	2	7	6	5
9	ทำงานโดยไม่ต้องมีครูควบคุม	6	4	5	5

ผลจากแบบสังเกตจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสนใจ ด้านความตั้งใจ และด้านความรับผิดชอบในการเรียน ดังนี้

ด้านความสนใจ

ในข้อที่ 1 ด้านการสนใจฟัง นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 2 ด้านการสนใจในการซักถาม นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน นักเรียน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 3 ด้านการความพร้อมที่จะเรียนรู้เมื่อครูเข้าสอน นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ด้านความตั้งใจ

ในข้อที่ 4 ด้านการตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 6 คน คิดเป็น

ร้อยละ 30 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 5 ด้านการทำงานเป็นระเบียบนักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 6 ด้านการเล่นหรือส่งเสียงดังในห้องเรียน นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ความรับผิดชอบในการเรียน

ในข้อที่ 7 ด้านการทำแบบฝึกหัด/งานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 8 ด้านการทำงานส่งทันเวลา นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ในข้อที่ 9 ด้านการทำงานโดยไม่ต้องมีครูควบคุม นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 3 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 2 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 1 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่แสดงระดับพฤติกรรมในระดับ 0 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ผลของการศึกษาสภาพปัญหาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำนั้น พบว่า สภาพปัญหาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสนใจ ความตั้งใจและความรับผิดชอบในการเรียนอยู่ในระดับเกณฑ์ที่ต่ำ นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 16.6 นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 22.7 นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 29.4 และนักเรียนไม่มีการแสดงพฤติกรรมนั้นเลย คิดเป็นร้อยละ 31.1

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อสำรวจปัจจัยเกี่ยวกับระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลจากการสำรวจจากการลงพื้นที่สังเกต ดังนี้

ปัจจัยที่ 1 ปัจจัยด้านสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ผลการสำรวจ พบว่าโรงเรียนบ้านสบคำนั้นมีทรัพยากรที่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียนในหลายด้าน เช่น ด้านวัสดุและอุปกรณ์ รวมไปถึงด้านงบประมาณเกี่ยวกับการพัฒนาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ ซึ่งนับเป็นปัญหาใหญ่ที่สำคัญ โดยเฉพาะสถานศึกษาขนาดเล็ก พบว่าปัจจัยสนับสนุนในการจัดการศึกษาที่ใช้องค์ประกอบทางเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมไปถึง นวัตกรรมรูปแบบต่างๆ ค่อนข้างจะมีน้อยหรือ อาจกล่าวได้ว่าไม่มีเลย โดยเฉพาะโรงเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ไม่สามารถขับเคลื่อนให้มีมาตรฐานที่เท่าเทียมกัน

ปัจจัยที่ 2 ปัจจัยด้านบุคลากร (การมีปฏิสัมพันธ์)

ปัจจัยด้านนักเรียนโรงเรียนบ้านสบคำ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย นั้น บุคลิกภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้รับการกล่อมเกลาและหล่อหลอมมาจากครอบครัวและรับการขัดเกลาจากโรงเรียน ก่อให้เกิดปัญหาในการปกครองและเป็นผลกระทบต่อการเรียน ปัญหาที่นักเรียนบางคนไม่สนใจเรียน ไม่ให้ความร่วมมือในการนำเสนอวิธีแก้ปัญหา ปัญหาที่นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ปัญหาที่นักเรียนบางคนไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ปัญหาที่นักเรียนไม่มีทักษะในการคิดวิเคราะห์ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนได้วิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนในชั้นเรียนกับผู้สอน การปรับตัวให้เข้ากับระบบต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น ระบบการเรียนการสอนใหม่ๆ เพื่อน ครูผู้สอน นักเรียนค้นหาความชอบของส่วนตัวยังไม่เจอ จะเรียนอะไรดีเพื่อจะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ยังไม่มีเป้าหมายชีวิตอย่างไร การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม สิ่งยั่วยุต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นสื่อทางโทรทัศน์ทางอินเทอร์เน็ต

ปัจจัยด้านผู้สอน บุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำนั้นมีเพียงพอจำนวนของนักเรียน ครูมีความรู้ความเข้าใจเป้าหมายของการจัดการศึกษาและหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล มีความสามารถในการจัดประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองและผู้เรียน แต่ทางโรงเรียนยังขาดแคลนผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาหรือผู้สอนที่เป็นชาวต่างชาติ

ปัจจัยที่ 3 ปัจจัยพื้นที่ พื้นที่การเรียนรู้บ้าน วัด โรงเรียน

ปัจจัยพื้นที่ของโรงเรียนบ้านสบคำ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงรายนั้น พื้นที่การเรียนรู้บ้านและวัดมีเพียงพอต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ด้านการจัดการศึกษาและด้านคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนขนาดเล็กในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดเชียงรายพยายามจัดการศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ภายใต้ข้อจำกัดต่างๆ ดังที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้น และพยายามยกระดับคุณภาพของผู้เรียนสอนให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาสามัญ วิชาหลักตามตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัด ตามมาตรฐานการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน) (สมศ.) สภาพปัจจัยพื้นที่การเรียนรู้ของโรงเรียนบางอย่างยังคงไม่เพียงพอ เช่น พื้นที่การเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถทำการทดลองเรียนรู้บางอย่างได้ เนื่องจากปัญหาการมีวัสดุอุปกรณ์การเรียนรู้ที่ไม่เพียงพอ

ปัจจัยที่ 4 ปัจจัยด้านระบบนิเวศเชิงสิ่งแวดล้อม

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนบ้านสบคำ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย เป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาและการเรียนรู้ของนักเรียน ปัจจัยด้านระบบนิเวศเชิงสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ ได้แก่สถาบันครอบครัว ชุมชน และสื่อสมัยใหม่

1. สถาบันครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวล้วนส่งผลต่อเด็กปฐมวัยทั้งสิ้น พ่อและแม่ที่เข้าใจเด็กมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กให้เวลาที่มีคุณภาพและเห็นความสำคัญของการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ตลอดจนมีแนวทางในการอบรมดูแลเด็กไปในทิศทางที่เหมาะสมจะส่งผลทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางจิตใจ และช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ เด็กที่มีครอบครัวที่อบอุ่นก็จะพร้อมในการเรียนรู้ และยังได้เรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ของตนก็จะยิ่งเรียนรู้ได้เร็ว ในทางตรงกันข้ามครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งหรือแตกแยกจะส่งผลให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจขาดความอบอุ่นและไม่มั่นคงอาจทำให้พัฒนาการล่าช้าส่งผลให้เด็กเครียด ไม่อยากเรียนรู้ไม่อยากทำอะไรและหงุดหงิดเป็นต้น

2. ชุมชน บุคคลต่าง ๆ ในชุมชนบ้านสบคำ หรือหมู่บ้านใกล้เคียงที่ส่งมาเรียนที่โรงเรียนบ้านสบคำ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ที่เด็กต้องพบปะพูดคุย เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่จะหล่อหลอมพฤติกรรมของเด็กในการใช้ชีวิตในสังคมชุมชน หมายถึงกลุ่มคนหรือสถานที่ ที่อยู่บริเวณนอกเหนือไปจากบริเวณบ้านของเด็ก เช่น สถานศึกษาหรือสถานพัฒนาเด็ก สถาบันทางศาสนา เป็นต้น สถานศึกษาหรือสถานพัฒนาเด็กจะเป็นตัวอย่างของสังคมจำลองของเด็กก่อนที่เด็กจะโตขึ้นและออกจากสถานศึกษาเพื่อไปเผชิญกับสังคมภายนอกโรงเรียน สถาบันทางศาสนาเป็นสถาบันที่อยู่ภายในชุมชนซึ่งมีอิทธิพลมากต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กโดยสถาบันทางศาสนามีหน้าที่เป็นเสมือนเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจและกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก ชุมชนที่ประกอบด้วยคนที่ชอบศึกษาหาความรู้ที่จะเป็นตัวอย่างในการขอศึกษาหาความรู้ให้เด็ก

3. สื่อสมัยใหม่ สังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งข่าวสารมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างมาก ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ การใช้อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่าง ๆ ล้วนเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของเด็กอย่างมากโดยเด็กจะค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเด็กโดยเฉพาะกระบวนการทางสติปัญญาของเด็ก เด็กจะซึมซับหรือดูดซึม (Assimilation) ซึ่งเป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์เรื่องราวและข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาเก็บสะสมไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไปเด็ก จะเรียนรู้โดยการเลียนแบบสิ่งรอบตัวและเรียนรู้ได้ในระดับเด็กจะปรับและจัดระบบ (Accommodation) คือกระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่สามารถเข้าใจได้จนเกิดความสมดุล (Equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับหากการปรับเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืน ๆ จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุลขึ้น เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ ช่วงปฐมวัยจะเป็นวันที่เด็กช่างจดจำเลียนแบบในสิ่งที่เด็กสนใจและเด็กที่จะทำตามเพราะเด็กเป็นวัยที่ชอบแสดงออกอย่างเปิดเผย อยากรู้ อยากเห็น อยากเรียนรู้สิ่งรอบข้างและสามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้น

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำแห่งยุคดิจิทัล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลจากการสอบถามตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ดังนี้

ผลจากการประชุมกลุ่มย่อยจากทุกภาคส่วนในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนามพบว่ามติเสียงส่วนใหญ่เสนอแนวทางการพัฒนาระบบนิเวศด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านสบคำ สรุปประเด็นได้ 5 ประเด็น ดังนี้

แนวทางที่ 1 การส่งเสริมปัจจัยด้านสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้แบ่งคำถามแบบสอบถามออกเป็น 3 ข้อ และสามารถสรุปผลได้ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 “แหล่งใดบ้างที่ท่านสามารถพบเจอภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ในปัจจุบัน”

ผู้ให้ข้อมูลคนที่หนึ่ง ได้ให้คำตอบว่าพบเจอภาษาอังกฤษจากป้ายบอกทาง จากประวัติของวัดที่มีภาษาที่ 2 บอกกำกับคือภาษาอังกฤษ ผู้ให้ข้อมูลคนที่สอง ได้ให้คำตอบว่าพบเจอภาษาอังกฤษในสถานที่ที่ได้ไปเที่ยว เช่น ประวัติความเป็นมาของสถานที่ อาคาร หรือวัด ผู้ให้ข้อมูลคนที่สาม ได้ให้คำตอบว่าพบเจอภาษาอังกฤษบนสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter, Instagram, YouTube, Wikipedia, TikTok ETC.

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลอีกทั้งสิบเจ็ดคนได้ให้สัมภาษณ์ไปในทิศทางเดียวกันว่าแหล่งที่พบเจอภาษาอังกฤษได้บ่อยที่สุดบนสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter, Instagram, YouTube, Wikipedia, TikTok ETC.

คำถามข้อที่ 2 ท่านพบปัญหาด้าน (การเรียนรู้) ภาษาอังกฤษหรือไม่

ผลจากแบบสอบถาม พบว่า ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 ได้ให้คำตอบว่า การเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีความยากที่มากจนเกินไปและขาดความสนใจที่ต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 ได้ให้คำตอบว่า ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออกทางด้านภาษาอังกฤษเนื่องจากมีความเขินอายต่อหน้าคุณครูและเพื่อนนักเรียน จึงทำให้ไม่กล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษเนื่องจากกลัวที่จะออกสำเนียงผิดแล้วเพื่อนจะล้อเลียน ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 ได้ให้คำตอบว่า ปัญหาด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากมีพื้นฐานที่ไม่ดี และไม่ได้ท่องจำคำศัพท์พื้นฐานจึงทำให้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษนั้นไม่เข้มแข็ง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลอีกทั้ง 8 คนได้ให้คำตอบไปในทิศทางเดียวกันว่า ปัญหาด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นเนื่องจากไม่มีพื้นฐานทางด้านคำศัพท์ที่ไม่มากพอที่ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดหรือตอบคำถามที่พบเจอได้และไม่สามารถที่จะเรียงประโยคที่จะใช้ในการสนทนาเนื่องจากไม่มีคำศัพท์ที่จะใช้ในหน่วยความจำของสมองมากพอ

คำถามที่ 3 ท่านคิดว่าสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter, Instagram, YouTube หรือแอปพลิเคชันเรียนภาษาอังกฤษ มีส่วนช่วยในการพัฒนาภาษาอังกฤษของท่าน ได้หรือไม่

ผลจากแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ได้ให้คำตอบว่า สื่อออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter, Instagram, YouTube หรือแอปพลิเคชันเรียนภาษาอังกฤษ มีส่วนช่วยในการพัฒนาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เช่น แอป Facebook มีเพลงเปิดสอนภาษาอังกฤษแบบฟรีๆ เช่นสอนเรื่องการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสอนเรื่องไวยากรณ์พื้นฐานต่างๆทั่วไปและยังสามารถเสนอความคิดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ สื่อต่างๆเหล่านี้ช่วยให้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้โดยการดูคลิปวิดีโอที่ช่วยสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองตลอดเวลาอยากเรียนเมื่อไหร่ก็สามารถเรียนได้ อีกทั้งยังได้ให้คำตอบว่าสื่อต่างๆเหล่านี้ช่วยให้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้โดยเฉพาะ YouTube มี youtuber หลายท่านที่สอนภาษาอังกฤษแบ่งปันความรู้ประสบการณ์และตอบเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเช่นปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เจอซึ่งยังพัฒนาได้ครบทั้ง 4 ทักษะฟัง พูดอ่าน และเขียนซึ่งเป็นตัวช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนสามารถเลือกระดับความยากง่ายของบทเรียนได้ตามความต้องการ คำตอบส่วนมากที่เหลื้ได้ไปในทางเดียวกันว่าสื่อต่างๆเหล่านี้ช่วยให้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้โดยลงเรียนคอร์สออนไลน์กับเจ้าของภาษาโดยตรงหรือครูคนไทยด้วยการพูดคุยทำแบบทดสอบและถามตอบปัญหาได้อีกด้วย กล่าวโดยสรุปผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกมที่เป็ภาษาอังกฤษ การพูดคุยกับชาวต่างชาติ การจดบันทึกคำศัพท์และท่องคำศัพท์การเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ด้วยคลิปวิดีโอภาษาอังกฤษและการทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษบ่อยๆ วิธีการเรียนรู้เหล่านี้เป็นวิธีเฉพาะคนที่ช่วยเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพโดยแต่ละคนมีวิธีการเลือกศึกษาแตกต่างกันออกไปเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของตัวบุคคลและเกิดประโยชน์สูงสุด

แนวทางที่ 2 การส่งเสริมปัจจัยด้านบุคลากร(การมีปฏิสัมพันธ์)

การส่งเสริมครูและผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันโดยที่ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนยกมือถามปัญหาต่างๆที่สงสัย ครูเปิดให้ผู้เรียนมีความคิดอิสระในแต่ละบทเรียน ผู้เรียนมีความสบายใจในการทำกิจกรรมต่างๆในห้องเรียน บรรยากาศในห้องเรียนน่าเรียนไม่ตึงเครียด ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ด้วยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่มในการจัดการเรียนการสอน สร้างความสัมพันธ์ในห้องเรียนด้วยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนกิจกรรมประเภทต่างๆที่จะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมีดังตัวอย่าง โดยให้ผู้เรียนอธิบาย หรือออกมาแก้ปัญหาโจทย์บนกระดานดำ การแก้ปัญหานั้นเป็นงานเดี่ยวหรืองานกลุ่ม มีโอกาสถามตอบข้อสงสัย หรือแสดงความคิดเห็นขณะเรียน ถามปัญหาให้ผู้เรียนตอบ โดยให้ผู้เรียนจับกลุ่มทำงานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายในขณะสอน เช่น ทำแบบฝึกหัด อภิปรายเพื่อหาคำตอบ เป็นต้น โดยมีครูดูแล อธิบายขณะผู้เรียนทำงานทำให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้มารายงานต่อเพื่อน ผู้เรียนจัดบอร์ดสาธิตอุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ ร่วมกับครูและให้สอนแทนครูในบางหัวข้อ

แนวทางที่ 3 การส่งเสริมปัจจัยพื้นที่ พื้นที่การเรียนรู้บ้าน วัด โรงเรียน

เนื่องจากว่าโรงเรียนบ้านสบคำนั้นเป็นโรงเรียนของชุมชน หรือเป็นโรงเรียนแห่งหมู่บ้าน จึงมีความใกล้ชิดกับบ้าน วัด และโรงเรียนของนักเรียน เนื่องจากว่าบ้าน วัด และโรงเรียน เป็นองค์กรที่มีอยู่ในสังคมไทยเป็นเวลานานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คือความร่วมมือระหว่าง 3 สถาบันหลักของชุมชน การเกิดขึ้นของบ้าน วัด และโรงเรียน ในแต่ละชุมชนเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติในบริบททางสังคม เมื่อสมาชิกของชุมชนมีปฏิสัมพันธ์ สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันในกิจกรรมต่างที่ชุมชนจัดขึ้นโดย 3 สถาบันหลัก ปัจจัยด้านการเรียนรู้ของนักเรียนนั้นจึงมีความสัมพันธ์กับวัด เนื่องจากวัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวหลักของชาวต่างชาติ เพราะฉะนั้นนักเรียนจึงมีแหล่งที่จะสามารถฝึกฝนความรู้ความสามารถทางทักษะด้านภาษาอังกฤษของตนเองโดยการเป็นไกด์นำเที่ยวให้แก่ชาวต่างชาติที่มาเที่ยวที่วัดหรือชุมชนได้

แนวทางที่ 4 การส่งเสริมปัจจัยด้านระบบนิเวศเชิงสิ่งแวดล้อม

การส่งเสริมในด้านปัจจัยด้านระบบนิเวศเชิงสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนบ้านสบคำ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงรายนั้น ด้านอิทธิพลกลุ่มเพื่อน อาจเนื่องมาจากนักเรียนนั้นประถมศึกษาเป็นวัยที่เข้าสู่วัยรุ่น ดังนั้น นักเรียนระดับชั้นประถมส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ทำให้พฤติกรรมต่างๆ สามารถถูกชักจูงได้โดยกลุ่มเพื่อน ปัจจัยด้านกิจกรรมนักเรียนเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของเด็กโดยตรงเพราะกิจกรรมนั้นเป็นการแสดงออกของเด็กที่จะสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ถ้าหากเป็นกิจกรรมที่เด็กสนใจจึงมีส่วนเป็นอย่างมากที่จะสามารถเป็นตัวปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กได้ ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอนหากมีการดำเนินการที่ดีเด็กก็จะสามารถเอาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสามารถที่จะซึมซับและค่อยๆ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยที่เด็กอาจจะไม่รู้ตัว ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนผู้จัดการเรียนการสอน (ครู) จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้พอที่จะสามารถจัดกิจกรรมให้เด็กสามารถเอาไปประยุกต์ใช้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านจิตสำนึกได้ ปัจจัยด้านพฤติกรรม เด็กระดับชั้นประถมศึกษา นั้นถือได้ว่าเป็นเด็กที่กำลังเรียนรู้และจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่โรงเรียน ดังนั้นครูจึงเป็นตัวอย่างที่สำคัญที่สุดที่เด็กสามารถเห็นและลอกเลียนแบบได้อย่างชัดเจน ดังนั้น พฤติกรรมครูจึงเป็นปัจจัยที่ไม่ควรมองข้าม ด้านอาคารสถานที่ สถานที่ดี สะอาด โถง เรียบร้อย มีระเบียบ มีการวางแผนงานที่ดี มีการจัดโซนที่ดี ทำให้เด็กเกิดความผูกพันและเกิดความรู้สึกรักอยากที่จะดูแล ปกป้องรักษาของที่เป็นของส่วนรวมจึงเป็นปัจจัยที่สามารถปลูกฝังให้เด็กเกิดจิตสำนึกรักของส่วนรวมได้เป็นอย่างดี

แนวทางที่ 5 การมีสุขภาวะองค์รวม

การส่งเสริมการมีสุขภาวะองค์รวมตามที่แบร์ทเนอร์ (1981) ได้สรุปไว้คือบุคลากรจะต้องปฏิบัติการบริการสุขภาพภายใต้ความคิดความเชื่อเพื่อให้เกิดสุขภาวะ 8 ประการดังนี้

1. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีความรับผิดชอบ (Self-responsibility) และรับรู้ (Self-awareness) ต่อตนเอง
2. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีกระบวนการดูแลชีวิตของตนเอง (Life caring process)
3. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีศักยภาพที่จะเจริญเติบโตและพัฒนาการในชีวิต (Human life process)
4. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีปฏิกิริยาต่อความเครียดและความกลับเฉพาะตน (Stress life process) ซึ่งอาจเป็นความกดดันที่เกิดตามระดับพัฒนาการในชีวิต (Maturational stress) หรือสถานการณ์ที่ไม่คาดฝัน (Situational stress)
5. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีกระบวนการการดำรงชีวิตเพื่อรักษาป้องกันโรคและส่งเสริมภาวะสุขภาพของตนเอง (Life styling Process)
6. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีกระบวนการสื่อสารเฉพาะตน (Communication life process) ทั้งแบบการใช้คำพูดหรือไม่ใช้ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัวดังนั้นบุคลากรสุขภาพจึงต้องเรียนรู้และเข้าใจวิธีการสื่อสารของผู้รับบริการเพื่อให้การบริการอย่างมีคุณภาพ
7. บุคคล ครอบครัว และชุมชนมีกระบวนการแก้ไขปัญหาในชีวิต Lawa (Problem solving life process)
8. บุคลากรสุขภาพเองมีบทบาทร่วมในกระบวนการเรียนการสอนในวิถีชีวิตผู้รับบริการ (Teaching / Learning life process) ที่ทำให้ผู้รับบริการเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมเพื่อส่งเสริมภาวะสุขภาพสุขภาพตนผู้ให้บริการมีบทบาทในการเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้รับบริการมีการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตไปในทางสร้างสรรค์ (Leadership and change life process)

อภิปรายผลการวิจัย

ระบบนิเวศการเรียนรู้ หรือ Learning Ecosystem คือ การออกแบบและพัฒนาการเรียนรู้อย่างครอบคลุมทุกระบบ คือ การพัฒนาพื้นที่ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและสถานที่ และมีการเชื่อมโยงด้วยเครือข่ายการศึกษาระหว่างผู้เรียนและผู้สอนได้โดยสะดวก เนื่องจากการดำรงชีวิตยุคดิจิทัล จำเป็นต้องมีสื่อออนไลน์เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้ง สื่อออนไลน์ก็มีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง สำหรับวงการการศึกษานั้นมีสื่อออนไลน์มากมายที่สามารถนำมาปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนได้ทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่เป็นภาษากลางของโลกนั้น สามารถพัฒนานอกชั้นเรียนได้อย่างง่ายดาย ซึ่งสอดคล้องกับ Holgado & Penalvo (2017) การเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีความสลับซับซ้อนและความยากจึงทำให้ผู้เรียนขาดแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้ด้านภาษา ครูผู้สอนจึงต้องมีการปรับกลยุทธ์ทางการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจต่อการเรียน การสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักเรียนนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งหากนักเรียนมีแรงจูงใจทั้งภายนอกและภายใน ในการเรียนรู้ แรงจูงใจทั้งสองอย่างนั้นก็กระตุ้นผู้เรียนให้มีความสนใจและมีเป้าหมายให้แก่ตนเองได้เป็นอย่างดี แรงจูงใจถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการดึงดูดความสนใจของคนให้มาเรียนรู้หรือการพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยการใช้สื่อออนไลน์ บุคคลที่ไม่มีแรงจูงใจหรือไม่มีเป้าหมายย่อมไม่สามารถที่จะพัฒนาทักษะของตนเองได้ เนื่องจากว่าไม่มีสิ่งกระตุ้นต่อความสนใจหรือไม่มีเป้าหมายในการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการเรียนด้วยตนเองโดยใช้สื่อออนไลน์ (ศุภิกา นิตติศัย, 2561)

ดังนั้น การค้นคว้าหรือเรียนรู้สิ่งต่างๆของผู้เรียนนั้น สิ่งสำคัญคือแรงจูงใจของผู้เรียนนั่นเอง ซึ่งการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล เด็กยุคดิจิทัลมักชอบที่จะเรียนรู้ผ่านรูปภาพ หรือวิดีโอที่มีการเคลื่อนไหว (visual learner) และการรับรู้ความรู้สึกจากการเคลื่อนไหวทางกาย (kinesthetic learner) มากกว่าการเรียนรู้จากการฟังครูสอนหรืออธิบายเพียงอย่างเดียว (auditory learner) เด็กจะไม่สนใจเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ (reading learner) หากต้องการที่จะดึงดูดความสนใจของเด็กยุคดิจิทัลจะต้องมีรูปภาพหรือวิดีโอมาประกอบประกอบการสอนร่วมกับการทำกิจกรรมต่างๆ เด็กยุคดิจิทัลสามารถเข้าถึงข้อมูลต่างๆได้อย่างรวดเร็ว โดยเป็นข้อมูลภาพหรือวิดีโออย่างไม่เสียเวลาอ่าน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผลของการวิจัยที่พบว่าการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้โดยใช้สื่อออนไลน์ หรือแอปพลิเคชัน เช่น ไลน์และเฟสบุ๊คเป็นที่นิยมมากที่สุดของผู้เรียน โดยครูผู้สอนสามารถนำมาเป็นศูนย์แห่งการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้แบบไร้ขีดจำกัด ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้จากทุกที่ ทุกเวลา
2. ผลที่ได้เกี่ยวกับการพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้โดยใช้สื่อออนไลน์ ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กฤตย์พัช สารนอก. (2562). องค์ประกอบและสถาปัตยกรรมระบบของระบบนิเวศการเรียนรู้ดิจิทัลเพื่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยการเล่าเรื่องแบบดิจิทัลสำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. *ศึกษา วารสารศึกษาศาสตร์*, 6(2), 87-100.
- ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน. (2564). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านหลักสูตร ศาสตร์การสอนการสอนและเทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 19(2), 271 - 287.
- วิทวินทร์ ประทังคติ, พิจิตรา ธงพานิช , สฤณี ศรีขาว. (2565). ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเสริมสร้างการอ่าน การเขียนอย่างมีวิจารณญาณและการกำกับตนเองในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5(4), 1829-1844.
- ศุภิกา นิรัตติย. (2561). ทศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 9(2), 138-170.
- อัญชลี ธรรมะวิจิตรกุล. (2552). *กระบวนการนิเทศภายใน*. กรุงเทพฯ: อักษรบริการ.
- Holgado, A., & Penalvo, F. J. (2017). A Metamodel Proposal for Developing Learning Ecosystems. *Learning And Collaboration Technologies: Novel Learning Ecosystems*. Cham: Springer International Publishing.
- Phumphongkhochasorn, P., Damnoen, S., Tuwanno, P. D. M., Srichan, P. W., & Udomdhammajaree, P. (2022). Educational Quality Assurance and School Management Standards According to International. *Asia Pacific Journal of Religions and Cultures*, 6(1), 1-16.

- Reyna, J. (2011). Digital Teaching and Learning Ecosystem (DTLE): A Theoretical Approach for Online Learning Environments. Proceedings Ascilite 2011 Hobart: Concise Paper, 1080–1088.
- Robin, B. R. (2016). The Power of Digital Storytelling to Support Teaching and Learning. *Digital Education*, 30, 17-29.